

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobkyně: **T. T. M.**
narozena x
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
bytem x

zastoupena advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 45, Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 7. 2019, č. j. MV-87704-4/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 19. 7. 2019, č. j. MV-87704-4/SO-2019, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 12 650 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Štěpána Svátka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh správního řízení

1. Žalobkyni byla udělena zaměstnanecká karta dle § 42g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (viz čl. II bod 2 část věty za středníkem zákona č. 222/2017 Sb; dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na období od 10. 5. 2017 do 31. 12. 2018 k zaměstnavateli TRW - x s.r.o. (dále jen „TRW - C“) na pozici montážní dělník mechanických zařízení s místem výkonu práce x.
2. Dne 3. 9. 2018 žalobkyně podala žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele dle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců na zaměstnavatele VM solution CZ s.r.o. (dále jen „VM s.“). Ze správního spisu není zřejmé, zda a jak bylo o této žádosti rozhodnuto.
3. Dne 15. 10. 2018 žalobkyně podala žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a zákona o pobytu cizinců. V sekci požadované zaměstnání uvedla jako zaměstnavatele společnost VM s., pracovní pozici montážní dělník mechanických zařízení a místo výkonu práce x. K žádosti přiložila pracovní smlouvu se společností VM s. jakožto zaměstnavatelem. Dle této smlouvy měla žalobkyně dne 28. 8. 2018 nastoupit na výše uvedenou pracovní pozici. Místem výkonu práce měl být závod společnosti TRW – C. na adrese x. Smlouva byla uzavřena na dobu určitou do dne 31. 12. 2020.
4. K dotazu Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) společnost VM s v přípisu ze dne 12. 12. 2018 sdělila, že s žalobkyní dne 11. 5. 2017 uzavřela pracovní smlouvu na dobu určitou do 10. 5. 2019 a že dne 11. 5. 2017 nastoupila žalobkyně do práce. Z obsahu zmiňované pracovní smlouvy dále vyplývá, že žalobkyně měla být jakožto zaměstnankyně VM s. přidělena k výkonu práce u společnosti TRW – C., a to na pozici montážní dělník. Dále byla doložena dohoda o rozvázání pracovního poměru, ze které vyplývá, že pracovní poměr mezi žalobkyní a VM s. byl ukončen ke dni 18. 10. 2018 dohodou.
5. K dotazu ministerstva Pražská správa sociálního zabezpečení (dále jen „PSSZ“) v přípisu ze dne 28. 11. 2018 sdělila, že jako zaměstnavatele žalobkyně registruje společnost VM s-, a to od 11. 5. 2017 do 18. 10. 2018.
6. K dotazu ministerstva Úřad práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu (dále jen „úřad práce“) v přípisu ze dne 2. 1. 2019 sdělil, že u žalobkyně eviduje zaměstnaneckou kartu s platností od 10. 5. 2017 do 31. 12. 2018 u zaměstnavatele TRW – C.. Z přípisu dále vyplývá, že úřadu práce bylo nahlášeno ukončení zaměstnání od 18. 10. 2018, jako ohlašující zaměstnavatel byla uvedena společnost VM s., jako místo výkonu práce TRW – C..
7. Součástí správního spisu je také rámcová smlouva o dílo ze dne 15. 4. 2017 uzavřená mezi TRW-C- jako objednatelem a VM s. jako zhotovitelem, podle níž bude zhotovitel pro objednatele vytvářet dílo spočívající v kompletaci komponentů pro automobilový průmysl. Dle čl. 3.4 smlouvy je zhotovitel povinen provádět službu především svými zaměstnanci. Dle čl. 4.4 smlouvy jsou místem plnění prostory na adrese x. Přílohou této rámcové smlouvy je také „Tabulka agendy Personalistika“ společnosti VM s. se seznamem jejích zaměstnanců, mezi nimiž je rovněž uvedena žalobkyně, přičemž jako

vznik pracovního poměru je uvedeno datum 11. 5. 2017.

8. Ministerstvo rozhodnutím ze dne 18. 3. 2019, č. j. OAM-40893-17/ZM-2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), žádost žalobkyně zamítlo a platnost zaměstnanecké smlouvy neprodloužilo podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců, neboť shledalo důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území. Ministerstvo dospělo k závěru, že žalobkyně v době od 11. 5. 2017 do 18. 10. 2018 vykonávala nelegální práci, neboť po tuto dobu byla zaměstnána u společnosti VM s., ačkoliv jí pro výkon zaměstnání u zmiňované společnosti nebyla vydána zaměstnanecká karta, nebyl jí ani udělen souhlas se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty a neměla ani platné povolení k zaměstnání. Zaměstnanecká karta, kterou žalobkyně disponovala, totiž byla vydána pouze pro zaměstnavatele TRW – C. a právě době platnosti této karty žalobkyně vykonávala zaměstnání i pro VM solution, ve vztahu k níž ovšem příslušným oprávněním nedisponovala. Z uvedených důvodů ministerstvo klasifikovalo jednání žalobkyně jako výkon nelegální práce dle § 5 písm. e) bodu 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) a toto jednání vyhodnotilo jako závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, která je důvodem pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Ministerstvo rovněž přičetlo žalobkyni k tíži, že požádala o souhlas se změnou zaměstnavatele uvedeného v zaměstnanecké kartě až dne 3. 9. 2018, tedy sice před podáním žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty (15. 10. 2018), avšak v době, kdy již nelegální práci vykonávala, a navíc jako nového zaměstnavatele označila VM s., tj. zaměstnavatele, u kterého byla nelegálně zaměstnána. Dle ministerstva bylo třeba ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nutno zvolit řešení, které je v souladu s veřejným zájmem, který ministerstvo spatřuje v tom, že je v zájmu České republiky, aby cizinci legálně plnili účel povoleného pobytu, dodržovali zákonem stanovené povinnosti a nevykonávali nelegální práci. Žalobkyně však svého pobytového oprávnění dle závěru ministerstva zneužila k výkonu nelegálního zaměstnání.
9. Následně se ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí zabývalo přiměřeností dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Odkázalo na údaje z Cizineckého informačního systému, podle nějž na území České republiky nepobývá žádný blízký rodinný příslušník žalobkyně, která je rozvedená a má dvě děti žijící ve Vietnamu, kde žijí i její rodiče a sourozenci. Ministerstvo proto dopady rozhodnutí do rodinného života žalobkyně shledalo přiměřenými, neboť nezjistilo jediný důvod, pro který by mělo odhlédnout od nenaplnění podmínek k prodloužení zaměstnanecké karty. Opětovně zdůraznilo, že není oprávněno prodloužit žalobkyni zaměstnaneckou kartu v případě, kdy porušuje právní řád České republiky. Opakovaně akcentovalo nutnost ochrany veřejného zájmu na dodržování právních předpisů, a tedy i na tom, aby zde cizinci nepracovali nelegálně. Rovněž připomnělo, že žalobkyně porušovala právní předpisy na základě vlastního rozhodnutí, a proto musí nést důsledky svého protiprávního jednání. Ministerstvo proto vyhodnotilo dopady do soukromého a rodinného života žalobkyně jako zcela přiměřené.
10. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž namítala, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

plnila své pracovní povinnosti v souladu s pracovní smlouvou, v místě výkonu práce i v rámci sjednaného druhu práce, pro který jí byla vydána zaměstnanecká karta. Poukázala na existenci smlouvy o dílo mezi společnostmi VM S. a TRW – C. a na vztah mezi těmito společnostmi, který žalobkyně z pozice zaměstnance nemohla ovlivnit, neboť byla vázána pokyny zaměstnavatele. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že se dopustila výkonu nelegální práce. Z její strany nedošlo k žádnému nezákonnému jednání, které by umožnilo aplikovat § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Rovněž namítala, že ministerstvo provedlo k otázce nelegální práce nedostatečné dokazování, kupříkladu nevyslechlo žalobkyni ani jednatele zmiňovaných společností. Namítala též nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí v otázce negativních dopadů do jejího soukromého a rodinného života.

11. Žalovaná rozhodnutím ze dne 19. 7. 2019, č. j. MV-87704-4/SO-2019 (dále „napadené rozhodnutí“), odvolání žalobkyně zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila. Žalovaná konstatovala, že správní orgány nejsou povinny obecně definovat neurčité právní pojmy, nýbrž pouze hodnotit, zda je možné pod ně subsumovat konkrétní okolnosti projednávané věci. Pojem „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ není zákonem přímo definovaný, ale musí jít o překážku, která musí dosahovat takové intenzity, aby ji bylo možné označit za závažnou. Pod pojem jiná závažná překážka dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců lze přitom dle žalované zařadit i výkon nelegální práce na území státu. Žalovaná přitom považovala za prokázané, že žalobkyně v období od 11. 5. 2017 do 18. 10. 2018, tj. po dobu 17 měsíců, pracovala v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou, čímž se dopustila výkonu nelegální práce dle § 5 písm. e) bodů 1 a 2 zákona o zaměstnanosti. Tím byl naplněn důvod k zamítnutí její žádosti dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, č. j. 11 A 168/2017 - 47, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 Azs 7/2019 - 19. Žalovaná dále uvedla, že v případě žalobkyně jsou naplněny všechny znaky závislé práce, tj. soustavnost, osobní výkon práce a stav nadřízenosti a podřízenosti mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem. Dospěla k závěru, že žalobkyně byla po celou dobu platnosti zaměstnanecké karty k zaměstnavateli TRW – C. *de facto* i *de iure* zaměstnána u společnosti VM s., s níž měla uzavřenou pracovní smlouvu a která žalobkyni přihlásila jako svého zaměstnance na PSSZ a také ohlásila nástup žalobkyně do zaměstnání i skončení jejího pracovního poměru u úřadu práce. Žalovaná proto nepřisvědčila námitkám žalobkyně, že pouze plnila své pracovní povinnosti v souladu s pracovní smlouvou co do místa výkonu i druhu práce, pro který jí byla vydána zaměstnanecká karta. Žalovaná naopak dospěla k závěru, že výkon nelegální práce po dobu 17 měsíců představuje závažné porušení právních předpisů, tudíž intenzitu žalobkynina jednání spočívající ve výkonu práce v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou vyhodnotila jako vysokou. Dle žalované jsou závěry prvostupňového rozhodnutí opřeny nejen o informace úřadu práce a PSSZ, ale také o rámcovou smlouvu o dílo a o sdělení společnosti VM s.. Dle žalované jde o ucelené podklady, které ministerstvo posoudilo v jejich vzájemné souvislosti a na základě nich dospělo k logickému a jednoznačnému závěru o nelegální práci žalobkyně. Žalovaná dále zdůraznila, že žalobkyně měla možnost se k podkladům vyjádřit, případně navrhnout jejich doplnění, ale neučinila tak. Žalovaná se rovněž zabývala přiměřeností dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně, přičemž shledala, že není povinností správních orgánů aktivně vyhledávat důkazy k prokázání

takového zásahu. Poukázala rovněž na to, že v Cizineckém informačním systému nejsou uvedeni žádní rodinní příslušníci žalobkyně, kteří by pobývali na území České republiky, navíc ani sama žalobkyně žádné takové osoby neoznačila. V této souvislosti žalovaná opětovně poukázala na skutkové okolnosti, z nichž vyšlo ministerstvo a jež prokazují existenci nelegální práce, a uzavřela, že žalobkyně v rámci odvolání nepředložila žádné důkazy, které by osvědčovaly, že zamítnutí její žádosti bude představovat nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

12. Žalobkyně předně namítá, že se nedopustila výkonu nelegální práce a správní orgány nemohly dospět k opaku jen na základě úředních záznamů. Žalobkyně má za to, že své zaměstnání vykonávala zcela v souladu s vydanou zaměstnaneckou kartou, v místě výkonu práce dle pracovní smlouvy, na deklarované pracovní pozici a také v deklarovaném druhu práce. Z pozice zaměstnance nemohla nikterak ovlivnit, že mezi společnostmi VM S a TRW – C. existoval smluvní vztah založený smlouvou o dílo, žalobkyně byla jakožto zaměstnanec vázána pokyny svého zaměstnavatele. Žalobkyně dále poukazuje na povinnost zkoumat a hodnotit konkrétní skutkové okolnosti, individuální důvody, jakož i rozsah období, v němž nebyl účel pobytu plněn. V této souvislosti připomíná judikaturu NSS, podle které je pro posouzení výše uvedených kritérií nutné opatřit dostatek podkladů, aby bylo možné učinit závěr o naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně je však přesvědčena, že v jejím případě se nejednalo o neplnění účelu pobytu, o účelové odhlášení z evidencí či nelegální výkon zaměstnání, nýbrž o výkon zaměstnání souladný s vydanou zaměstnaneckou kartou.
13. Žalobkyně má dále za to, že žalovaná dostatečným způsobem nevyhodnotila dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně dle § 174a zákona o pobytu cizinců, ale omezila se jen na paušální posouzení. K posouzení přiměřenosti dopadů jsou však správní orgány povinny zjišťovat stav soukromého a rodinného života cizince na území České republiky. Dle žalobkyně však žalovaná ani ministerstvo tímto způsobem nepostupovaly, neboť si o jejím soukromém životě nic nezjistily, a proto ani nemohly posoudit případné dopady. Žalobkyně přitom již v odvolacím řízení poukazovala na délku pobytu v České republice současně se svým sociálním, materiálním a pracovním zázemím.
14. Žalovaná ve vyjádření uvedla, že považuje žalobu za nedůvodnou. Žalobní body žalovaná považuje za takřka totožné s uplatněnými odvolacími námitkami, přičemž má za to, že se s nimi dostatečně vypořádala v napadeném rozhodnutí, na jehož v podrobnostech odkazuje. Žalovaná dále konstatuje, že dle jejího názoru byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti, napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s právními předpisy. Neshledává žádné pochybení ani v podobě porušení základních zásad správního řízení. Navrhuje, aby žaloba byla zamítnuta.

III. Posouzení věci soudem

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu,

který tu byl v době rozhodování žalované [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

16. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nadto účastníci řízení k výzvě soudu nevyslovili s rozhodnutím bez jednání nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
17. Soud připomíná, že v nyní posuzované věci měla být aplikována úprava zákona o pobytu cizinců ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (viz čl. II bod 2 část věty za středníkem zákona č. 222/2017 Sb.). Žalobkyni totiž byla zaměstnanecká karta vydána před datem 15. 8. 2017 (tj. účinností zákona č. 222/2017 Sb.), proto později podané žádosti o prodloužení platnosti této zaměstnanecké karty musely být posuzovány podle právních předpisů účinných před 15. 8. 2017, a tehdy bylo pro zákon o pobytu cizinců relevantní znění dle zákona č. 183/2017 Sb. Z něj jsou pro nyní posuzovanou věc relevantní následující ustanovení:
18. Podle § 44a odst. 10 zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, mj. je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e).
19. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty mj. z důvodů uvedených v § 37.
20. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.
21. Podle § 17b je dlouhodobým vízem je vízum k pobytu nad 90 dnů.
22. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců správní orgán dlouhodobé vízum cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
23. Na tomto místě soud upozorňuje, že žalovaná i ministerstvo aplikovaly nesprávnou úpravu, neboť ve svých rozhodnutích odkazují na § 44a odst. 11, § 46e odst. 1, § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a citují jejich znění odpovídající novelizované úpravě dle zákona č. 222/2017 Sb. Oba správní orgány tedy zjevně vycházely ze znění účinného v době podání žádosti žalobkyně, neboť zřejmě přehlédly přechodné ustanovení v čl. II bodě 2 části věty za středníkem zákona č. 222/2017 Sb. (které jim přikazovalo použít právní úpravu účinnou před datem 15. 8. 2017, i když rozhodovaly o žádosti podané až v září 2018). Správní orgány tedy aplikovaly zákon o pobytu cizinců v nesprávném znění, resp. použily ustanovení, která na jimi posuzovanou věc nedopadala. Jak ovšem vyložil rozšířený senát NSS ve svém usnesení ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 - 87, „[p]oužití právního předpisu nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, je důvodem zrušení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu (rozsudku krajského soudu), mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. Soud nezruší takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při

užití odpovídajícího práva byl týž.“ Tato situace nastala i v nyní posuzované věci, neboť ustanovení zákona o pobytu cizinců použita žalovanou a ministerstvem mají sice jinou textaci než ustanovení, která měla být správně použita, avšak při jejich aplikaci lze dosáhnout téhož výsledku, tedy neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty v případě, že existuje důvod pro neudělení víza spočívající v existenci jiné závažné překážky pobytu na území [právní úprava se liší nejen v číslování odstavců, ale v případě ministerstvem uváděného § 37 odst. 2 písm. a) i obsahově, k aplikaci totožného ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) by však vedl jinak formulovaný odkaz v tehdejších § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Aplikace ustanovení v odlišném znění tedy v daném případě nepředstavuje vadu, která by sama o sobě měla vliv na výsledek řízení.

24. Soud proto dále v rozsahu žalobních bodů zkoumal, zda skutečnosti zjištěné ministerstvem a žalovaným představují důvod pro neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty:
25. Ve správním řízení bylo na podkladě listinných důkazů (tedy nikoliv úředních záznamů, jak je namítáno v žalobě) zjištěno, že žalobkyni byla udělena zaměstnanecká karta na období od 10. 5. 2017 do 31. 12. 2018 ve vztahu k zaměstnavateli TRW – C., a to pro výkon pozice montážního dělníka mechanických zařízení s místem výkonu práce x. Žalobkyně přitom od 11. 5. 2017 do 18. 10. 2018 sice vykonávala ohlášený druh práce práci montážního dělníka mechanických zařízení na ohlášeném místě výkonu práce (x), avšak nikoliv pro ohlášeného zaměstnavatele TRW – C., nýbrž pro zaměstnavatele VM s.. Před tímto obdobím o souhlas se změnou zaměstnavatele nepožádala (resp. učinila tak až dne 3. 9. 2018).
26. Soud tedy souhlasí se skutkovým závěrem žalované, že žalobkyně vykonávala práci pro jiného zaměstnavatele, než jí umožňovala zaměstnanecká karta. Soud rovněž přisvědčuje žalované, že výkon práce v rozporu se zaměstnaneckou kartou dle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti lze kvalifikovat jako nelegální práci.
27. Stejně tak má žalovaná pravdu, že výkon nelegální práce může představovat závažnou překážku pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. To však neznamena, že ji představovat musí. Ze zákona neplyne, že by každé porušení pravidel o zaměstnávání cizinců automaticky zakládalo závažnou překážku pobytu. Tento závěr potvrzuje i konstantní judikatura, podle níž *„nikoliv každé porušení § 5 písm. e) bodu 2. ve spojení s § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti musí být automaticky považováno za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců“* (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 66/2019 - 41, odst. 16, nebo ze dne 8. 8. 2019, č. j. 9 Azs 167/2019 - 29, odst. 16). Podobně NSS v rozsudku ze dne 21. 10. 2020, č. j. 6 Azs 275/2019 - 43, připomněl, že *„judikatura Nejvyššího správního soudu setrvává na názoru, že jednání cizince, které naplňuje znaky porušování právních předpisů nebo jejich obcházení (včetně výkonu nelegální práce) je jedním z primárních ukazatelů, že by zde mohla nastat závažná překážka pobytu na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Vždy je však třeba hodnotit intenzitu a závažnost jednání cizince v kontextu skutkových okolností daného případu“* (odst. 21). Dle rozsudku NSS ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019 - 27, musí jít *„o jednání natolik závažné, že další prodloužení či vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu neumožňuje“* (odst. 27). Judikatura NSS také zdůrazňuje, že *„hypotézu v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (jiná závažná překážka pobytu cizince na území)*

nenaplní jakýkoliv nelegální výkon závislé práce, ale jen výkon práce dlouhodobý“ (rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2019, č. j. 10 Azs 250/2019 - 25, odst. 13). Tato dlouhodobost je v dosavadní judikatuře NSS spojována s dobou dvou let či delší (viz rozsudky ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 Azs 7/2019 - 19, odst. 18; ze dne 16. 5. 2018, č. j. 10 Azs 197/2017 - 53, odst. 12; či ze dne 3. 7. 2018, č. j. 6 Azs 178/2018 - 24, odst. 16–17; ze dne 3. 12. 2020, č. j. 1 Azs 399/2020 - 34, odst. 28).

28. V nyní posuzované věci však správní orgány postupovaly v rozporu s výše citovaným výkladem NSS, neboť vůbec nehodnotily jednotlivé okolnosti posuzované věci. V napadeném ani prvostupňovém rozhodnutí není nijak zdůvodněno, proč by s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti měl výkon nelegální práce představovat závažnou překážku pobytu žalobkyně na území. Správní orgány pouze na základě samotného zjištění výkonu nelegální práce automaticky dovodily vznik závažné překážky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, což je však úvaha přinejmenším předčasná.
29. Dle soudu naopak zjištěné okolnosti jasně svědčí ve prospěch závěru, že nelegální výkon práce v tomto konkrétním případě závažnou překážku pobytu nepředstavuje. Žalobkyně totiž pracovala jako zaměstnanec na pozici montážního dělníka v souladu s vydanou zaměstnaneckou kartou. Stejně tak v souladu s ní pracovala v prostorech společnosti TRW – C. na adrese x. Žalobkyně sice uzavřela pracovní smlouvu se společností VM s., ačkoliv dle zaměstnanecké karty měla pracovat pro společnost TRW – C., nicméně obě zmiňované společnosti spolu úzce spolupracovaly v rámci smlouvy o dílo, na jejímž základě zaměstnanci společnosti VM s. pracovali v prostorách společnosti TRW – C. na zmíněné adrese. Žalobkyně tedy pracovala na místě a pozici odpovídající vydané zaměstnanecké kartě, ale pouze pod hlavičkou jiného (nesprávného) zaměstnavatele. Byť se formálně jednalo o nelegální práci (jak soud vysvětlil v bodě 25 výše), tak závažnost tohoto pochybení dle soudu zdaleka nedosahuje intenzity závažnosti ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a už vůbec nelze hovořit o zneužití pobytového oprávnění k výkonu nelegálního zaměstnání, jak jednání žalobkyně popsalo ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí. V tomto rozsahu je tedy žaloba důvodná.
30. Žalobkyně dále namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se správní orgány dostatečně nezabývaly přiměřeností dopadů jejich rozhodnutí do žalobkynina soukromého života. K tomu soud předně uvádí, že ministerstvo i žalovaná se touto otázkou explicitně zabývaly, vyšly přitom z registrů veřejné správy a nezjistily, že by v případě žalobkyně existovaly takové okolnosti, na základě kterých by zamítnutí žádosti mohlo být z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Není tedy pravdou, že by se správní orgány danou problematikou vůbec nezabývaly. Žalobkyně přitom v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ani později v žalobě neuváděla žádná konkrétní tvrzení, na základě kterých by bylo možné dojít k opačnému závěru. Omezila se výhradně na obecná tvrzení ohledně délky pobytu a existence rodinných a sociálních vazeb. Tato svá tvrzení však nikterak nekonkretizovala. Je na místě připomenout, že v posuzované věci jde o řízení zahájené na žádost, a v takovém případě nelze po správních orgánech požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledávaly všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, jestliže sama

žalobkyně takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na žalobkyni, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, že v jejím případě by nevyhovění žádosti bylo z hlediska zásahu do jejího soukromého a rodinného života nepřiměřené, a případně označila důkazy na podporu těchto tvrzení (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 6. 2018, č. j. 3 Azs 133/2017 - 27). Tento žalobní bod není důvodný.

IV. Závěr a náklady řízení

31. S ohledem na shora uvedené závěry soud napadené rozhodnutí zrušil dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost, neboť žalovaná neposoudila konkrétní okolnosti věci a bez dalšího konstatovala, že jednání žalobkyně představuje závažnou překážku pro další povolení pobytu (obdobně srov. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2021, č. j. 54 A 201/2018 - 53, ze dne 27. 4. 2021, č. j. 43 A 57/2019 - 41, či ze dne 28. 4. 2021, č. j. 43 A 61/2019 - 31), a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaná je právním názorem vysloveným v tomto rozsudku v dalším řízení vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
32. Soud nad rámec nutného odůvodnění podotýká, že nepřehlédl, že žalobkyně měla od 18. 9. 2018 rozvázaný pracovní poměr s VM s. a dle sdělení úřadu práce nebyla od uvedeného data evidována u žádného zaměstnavatele, tudíž v době vydání prvostupňového i napadeného rozhodnutí velmi pravděpodobně zaměstnána nebyla a mohl existovat jiný důvod pro neprodloužení platnosti stávající zaměstnanecké karty [např. pro nesplnění podmínek dle § 42g odst. 2 písm. b) ve spojení s § 44a odst. 10 zákona o pobytu cizinců]. O takový důvod zamítnutí žádosti se však napadené ani prvostupňové rozhodnutí neopírají a soud v tomto směru nemůže suplovat činnost správních orgánů a domýšlet za ně přílehlavé skutkové a právní závěry.
33. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 12 650 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, soudního poplatku za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč a nákladů zastoupení ve výši 12 342 Kč, které tvoří odměna za dva úkony právní služby ve výši 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), dále jeden úkon právní služby ve výši 1 550 Kč [návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, jenž představuje úkon ve výši jedné poloviny podle § 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu, jelikož návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 11 odst. 3 advokátního tarifu svou povahou a účelem nejbližší návrhu na předběžné opatření, k němuž došlo po zahájení řízení] a tři paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Jelikož zástupce žalobkyně není plátcem DPH, nenáleží mu náhrada této daně. Náhradu nákladů řízení uložil soud žalované zaplatit žalobkyni ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.) k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s., výrok II).

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. května 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu